

překvapení neznalo hranic. Byli v Chattanooga v Tennessee, na dálnici do Atlanty v Georgii. Pokud to položíme na mapu Evropy, jeli z Ústí nad Labem do Hamburku, ale oclili se v Německých Budějovicích. Pochopitelně – ty jejich vzdálenosti byly ve skutečnosti podstatně větší. Nikdy se však nedozvěděli, jak se tam vlastně dostali, nebyla jiná možnost, než sjet z dálnice, přejít most a zas zpátky na dálnici najet, ale v opačném směru. Pro to ten úžák udělala nikdo neví a taky se nedoví. A takhle to pak bylo pořád dál, na východ, na západ, jednou s tím, podruhé s oním. Ještě jeden člověk mi utkvěl v paměti. Byl to Rumun, anglicky umělecky hovořící, nebyl jsem já a poslali ho se protože jim ho bylo líto rovnou vyhodit a chtěli mu dát ještě jednu šanci. Jako řidič nebyl špatný, jako člověk – to vám byl úplně k pohledání. Takového machra hned tak nenajdete. To by moc neškodilo, kdybychom jezdili sami, vlastně kdyby on jezdil sám. Ale náš podnik šel z rychlé přepravy a proto jsme museli jezdit ve dvojicích. S ním nikdo nevydržel, ani já. Na cestě zpátky jsem kdesi uprostřed Texasu zastavil a šel na něj a vypadne, já se s ním dál nejedu. To už jsem pochopil, že to přehnal, já se tím zas uklidnil a zpět do Los Angeles dojeli spolu. Víckrát jsem ho ale už neviděl a nějakou dobu mě to i mrzelo. Jenže – zavazování spolu v jedné kabině, společné posteli, unavení na padnutí, to v sobě pak jeden nemá zrovna nadbytek tolerance... MICHAL